

РЕЙ БРЕДЪРИ СМЪРТТА И ДЕВАТА

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Далеч-далеч зад планини и гори живееше Старицата. Деветдесет години тя прекара заключена, не отваряше вратата никому — ни на вятъра, ни на дъжда, ни на сивоперите врабци, ни на босоногите малчугани. Достатъчно е само да приближиш до глухо затворените капаци на прозореца, и тя вече крещи:

— Махай се оттук, Смърт!

— Не съм Смъртта — отвръщаха.

А тя:

— Смъртта си, знам те. Днес си се направила на момиче, но под луничките виждам костите!

Или почука някой друг.

— Виждам те, Смърт! — вика Старицата. — Ха тъй, днес си се направила на точилар! Пък аз с две брави съм заключила и още с три катинара. Всички процепи съм натъпкала с хартия, в дупките съм напъхала ширити, коминът е задръстен от сажди, прозорците са целите в паяжина, а жиците скъсах, че да не се промъкнеш ведно с тока. И телефон си нямам, за да не ме вдигнеш посред нощ и да съобщиш за смъртния ми час. И ушите съм си запушила с парцали — колкото щеш си говори, все едно — не те чувам. Такива ми ти работи, чипоносо, махай се!

Така е било винаги, откак тукашните се помнят. Хората от далечните краища зад горите приказваха какво ли не за нея, а хлапачите, които не вярваха на реченото, се качваха връз керемидите, за да чуят вопъла на старицата: „Пукни дано, ти, с черните одежди и бяло-бялото лице!“

Приказваха също, че така и ще си живее во веки веков. Тъй де, как ще се вмъкне Смъртта при нея? Всички стари микроби отдавна са вдигнали ръце и са се махнали някъде на мира. А новите микроби, които (ако се вярва на вестниците) току щъкат из държавата с променени имена, никак не могат да се шмугнат през чимовете горски мъх, треволяци, през тютюневите листа и омайните билета, натрупани пред всяка врата.

— Ще надживее всинца ни — шушукаха в близкия град, край който минава железницата.

— Всинца ще надживея — казваше Старицата и нареждаше в мрака и самотата картите за слепи в пасианс.

Тъй минаваха години и вече никой — ни дете, ни момиче, ни скитник, ни пътник — не почукваха на дверите на дома й. Дваж в годината бакалинът оставяше пред вратата лъскави стоманени кутии с жълти лъвове, а в тях имаше всичко — от храна за птици до бисквити със сметана, а после безшумно хлътваше в храсталаците, които стигаха до самите стени. Случвало се е тъй да лежи там храната поне седмица, слънце да я грее, луна да я охлажда, докато в едно прекрасно утро кутиите изчезнат.

Цял живот Старицата правеше само това — тя чакаше. И чакаше, както се казва, на пръсти — с едното око спи, с другото е будна.

Тъй че когато на седмия августовски ден на деветдесет и първата й годишнина от гората се показва загорял момък и спря пред вратата, нищо не я изненада. Беше в бял костюм като снега, който напролет шумно се откъсва от водостоците и пада на кълбета върху спящата земя. И не с карета дойде, пеша мина дългия път, но одеждата му остана чиста. Не се опираше на тояга и крачеше гологлав, чист и спретнат. И най-важното — но носеше нищо, освен малка стъкленица със светлозелена течност.

Юношата не докосна вратата, а обходи дома, за да го усети Старицата.

— Върх! — изтръпна Старицата, задрямала с пшеничена питка в уста. — Ти си, знам те! И как си се докарал този път знам!

— Как?

— Като юноша. С розово лице като петлето на динята. Но си нямаш сянка. Кажи де, защо си нямаш сянка?

— Плашат се хората от сянката, затуй моята си я оставих в гората.

— Не гледам, пък всичко виждам...

— Прекрасно! — рече момъкът с възхищение. — Каква дарба...

— Мойта дарба е да те държа на другата страна на вратата.

— Нищо не ми струва да се справя — отвърна момъкът, едва помръдвайки устни, но тя го чу.

— Ще изгубиш, ще изгубиш!

— Пък аз обичам да печеля. Нищо де, само ще оставя тая стъкленица на перваза.

И през стените се долавяше колко бързо бие сърцето й.

— Чакай, чакай. А какво има в нея? Имам право да знам какво оставят на перваза ми.

— Добре — рече момъкът.

— Казвай де!

— В тази стъкленица са първата нощ и първият ден, когато навърши осемнайсет години.

— Какво?

— Нали ме чу.

— Нощта и деня, когато... когато направих осемнайсет?

— Точно така.

— В стъкленицата?

Той вдигна високо стъкленицата, окръглена с фигурата на млада жена. В нея припламваха всички багри на околния свят и горяха в зелено, като онова в очите на тигъра.

— Не ти вярвам! — изпищя Старицата.

— Ще го оставя и ще си ида — рече момъкът. — Пък ти опитай без мен да пийнеш чаена лъжичка от зелените сънища вътре. И ще видиш.

— Отрова е!

— Не е отрова.

— Закълни се в майка си.

— Нямам майка.

— В какво можеш да се закълнеш?

— В себе си.

— Да си подам крака навън — това искаш ти.

— Тъй ще се изправиш от мъртвите.

— Че аз не съм мъртва!

Момъкът се усмихна.

— Нима не си?

— Чакай. Чакай да питам себе си. Умряла ли си? И живяла ли си ти изобщо?

— Деня и нощта, когато стана на осемнайсет — рече момъкът. — Помисли си само!

— Беше толкова отдавна.

Сякаш плъх пробяга край прозореца, закован като капак на ковчег.

— Изпий го и всичко ще се върне.

Момъкът пак вдигна стъкленицата и я обърна така, че слънцето да прободне еликсира и той засия като сок, изцеден от хиляди зелени треволяци. И да се дивиш, че гори като зелено слънце, и да се дивиш, че кипи като бурливо море.

— Това беше най-хубавият ден в твоя живот.

— Най-хубавият — промърмори тя зад своите барикади.

— Като градинска ябълка беше. Готова да изпиеш радостите на живота. Една глътка — и ще го усетиш. Защо не опиташ, а?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.